

Orlando Balaș

Sieg Heil sau Triumful sănătății

(Triumful binelui)

Personaje:

Georg Adamson, inculpat

Gudrun Unnsdóttir, judecătoare

Peter Sturluson, procuror

Susan Gustafson, avocată

Doi gardieni

Toate personajele au între 30 și 40 de ani, sînt relativ înalte și dau o impresie de mare vitalitate, de sănătate perfectă. Judecătoarea și avocata sînt blonde. Toate personajele au tatuat pe ambele tîmple un semn care seamănă cu un fulger. Mobilierul și îmbrăcămintea personajelor sînt simple și futuristice. Hainele accentuează impresia de vitalitate, de corporalitate sănătoasă.

Scena I

O încăpere luminoasă, aerisită, cu trei mese-pupitre. În stînga scenei, la pupitrul cel mai înalt, este judecătoarea. Are în față un monitor high tech mare, pe care îl controlează printr-o suprafață tactilă integrată în pupitru. Pe monitor este deschis un dosar. În partea dreaptă a scenei, la o masă mai modestă, stă inculpatul. Acesta are pe tîmplă, deasupra tatuajului, precum și pe două degete de la mîna stîngă, senzori mici cu antene, parte a unui detector de minciuni wireless. În fundal, cu fața spre public, la un pupitru cu monitor high tech, este procurorul.

O voce feminină plăcută anunță în sistemul audio al sălii de judecată: Prima ședință în dosarul P3.802/SE/2151, inculpat Georg Adamson. Judecător în dosar: Gudrun Unnsdóttir. Procuror de caz: Peter Sturluson.

Judecătoarea: Declar ședința deschisă. Sînt prezenți inculpatul și procurorul de caz. Procurorul de caz este invitat să citească actul de acuzare.

Procurorul (citind de pe monitor): Onorată instanță, prezint actul de acuzare din dosarul P3.802/SE/2151 întocmit în urma investigării acțiunilor cetățeanului Georg Adamson, născut la 15 august 2120 în Linköping, Östergötland. Georg Adamson, identificat cu numărul de identitate socială S23L21200815425H, a întreținut în zilele de 13, 14 și 15 iunie 2151 o activitate infracțională constînd în diseminarea de informații de natură să pună în pericol siguranța publică, încălcînd prevederile articolului 47, alineatele a), b) și d) din Legea Informațiilor Publice.

Inculpatul a introdus în circuitul public, în mod iresponsabil, prin convorbiri directe, telefonice și prin social media, informații care au provocat neliniște și tulburări sociale, punând la îndoială adevărul științific validat de guverne și de oamenii de știință. Cetățeanul Georg Adamson nu a colaborat cu autoritățile, refuzând să șteargă imediat informațiile difuzate, la solicitarea boților de securitate, fiind necesară închiderea de către operatori a conturilor sale de social media și ștergerea automată a tuturor forumurilor în care au fost discutate informațiile puse în circulație de inculpat.

Acesta a persistat în atitudinea sa infracțională, refuzând să dezmință informațiile difuzate, deși i s-a oferit această posibilitate, cu perspectiva unei sentințe cu suspendare în cazul unei inculpări. Inculpatul a invocat necunoașterea în detaliu a prevederilor legii, precum și interesul public față de informațiile puse în circulație, susținând că ar fi nevoie ca acestea să fie verificate de autorități, iar implicațiile lor ar trebui discutate și cercetate de specialiști.

Menționăm, onorată instanță, că inculpatul, deși era conștient de natura specială a informațiilor pe care le-a pus în circulație, nu s-a adresat mai întâi autorităților, așa cum ar fi fost normal, pentru a le verifica. Procuratura respinge argumentul invocat de inculpat în apărarea sa, respectiv necunoașterea în detaliu a legii. Necunoașterea legii nu îl absolvă pe inculpat de responsabilitate și nu îl scutește de urmările faptelor sale. Procuratura cere instanței să constate caracterul penal al faptelor inculpatului Georg Adamson, să administreze probele pe care le va considera necesare și să pronunțe o sentință în acord cu gravitatea delictului, conform prevederilor articolului 326 din Codul Penal al Federației Europene.

Judecătoarea: Vă mulțumesc! Camera preliminară a decis aprobarea dosarului penal P3.802/SE/2151 așa cum a fost el înaintat de procuratura regională. Instanța încuviințează probele depuse la dosar de procuratură și solicită suplimentar audierea inculpatului, urmînd a decide ulterior asupra necesității administrării altor probe. Inițiem audierea cetățeanului Georg Adamson, cu înregistrarea parametrilor fiziologici. Solicităm acceptul inculpatului pentru desfășurarea audierii. Cetățene Georg Adamson, ești de acord cu audierea de către instanță și înregistrarea parametrilor fiziologici?

Georg Adamson (se ridică în picioare și răspunde emoționat): Da, sînt de acord.

Judecătoarea (dă niște comenzi de înregistrare în suportul tactil al pupitrului): Luați loc, vă rog! Cetățene Georg Adamson, te rog să indici data și locul nașterii, domiciliul și starea civilă actuală.

Georg Adamson (se așază): Sînt Georg Adamson, născut la 15 august 2120 în Linköping, domiciliat în Linköping, Jungfrubergsvägen 29, necăsătorit.

Judecătoarea: Descrieți ce ați făcut în data de 13 iunie 2151.

Georg Adamson: În dimineața zilei de 13 iunie am făcut o plimbare la Lacul Roxen.

Judecătoarea: Ați fost singur sau însoțit de cineva?

Georg Adamson: Am fost singur.

Judecătoarea: Ce ați făcut la Lacul Roxen? S-a întâmplat acolo ceva deosebit din punctul dumneavoastră de vedere?

Georg Adamson: M-am plimbat singur pe malul lacului. Am ajuns pe o plajă izolată, unde era o femeie cu un copil mic. Cei doi se jucau pe malul apei. M-am oprit pentru că mi s-a părut ceva deosebit. Am stat și m-am uitat la ei un minut sau două, pînă cînd mama copilului m-a observat. Atunci i-am salutat, iar ei mi-au răspuns.

Judecătoarea: Sînteți sigur că era mama copilului?

Georg Adamson: Cred că da. Așa mi-a spus copilul. Cei doi semănau foarte mult unul cu altul.

Judecătoarea: Continuați!

Georg Adamson: Copilul mi s-a părut foarte frumos și am avut senzația că e ceva deosebit cu el.

Judecătoarea: Descrieți, vă rog, copilul!

Georg Adamson: Era un copil de 3, maximum 4 ani. Avea părul deschis la culoare, spălăcit. Era foarte vesel, fericit. Un copil sănătos.

Judecătoarea: Apreciați că acel copil era sănătos?

Georg Adamson: Da. Așa mi s-a părut. Cel puțin la fel de sănătos ca alți copii de vîrsta lui pe care i-am văzut.

Judecătoarea: Susțineți că acel copil avea ceva deosebit.

Georg Adamson: Da. Nu mi-am dat seama de la început. Apoi am văzut că nu avea semnul. (Vorbește cu emoție în glas, aproape gîtit și cu ochii umezi.) În acel moment m-am apropiat de ei, fără să vreau. M-am aplecat pînă la înălțimea copilului și l-am salutat din nou. L-am întrebat ce face. A spus că a venit să se joace cu mama lui pe malul apei. I-am zîmbit, mi-a zîmbit și el. M-am uitat foarte atent la fața lui. Nu avea semnul pe nici o parte.

Judecătoarea: Sînteți sigur? Poate nu ați văzut bine.

Georg Adamson: Sînt foarte sigur. M-am uitat foarte atent. Se vedea bine, era o zi însorită.

Judecătoarea: Oare nu cumva semnul era acoperit cu fond de ten sau cu culori? Ați spus că mama și copilul se jucau. Poate că l-a vopsit pe față din joacă...

Georg Adamson: Nu, nu era vopsit. Avea o culoare naturală, foarte sănătoasă. Copilul era bronzat, cred că și alergase înainte. Semnul ar fi trebuit să se vadă, dacă l-ar fi avut.

Judecătoarea: Gîndiți-vă bine! Nu vă grăbiți! Sînteți sigur că nu vă înșelați? Dacă a fost o iluzie, dacă vi s-a părut? Dacă ați văzut ceea ce doreați să vedeți și nu ceea ce era?

Georg Adamson (rîde timid, uimit): Cum adică să nu văd bine? Cum să văd ceea ce doream, nu ceea ce era? Copilul chiar nu avea nici un semn!

Judecătoarea: Ați spus că nu sînteți căsătorit. Din informațiile noastre, nu aveți copii. Vă doriți copii?

Georg Adamson: Da... Mă gîndesc că da. Nu știu cînd. Poate mai tîrziu...

Judecătoarea: Ați spus că acest copil vi s-a părut de la început deosebit. Că v-a emoționat jocul celor doi. Poate din cauza emoției nu ați văzut bine, ați avut un moment de tulburare. I se poate întîmpla oricui... Nu e nici o problemă dacă v-ați înșelat, nu vă acuzăm pentru asta. Gîndiți-vă bine! Gîndiți-vă bine ce implicații are acest fapt, gîndiți-vă la toate urmările!

Georg Adamson (fără nici o ezitare): Nu, nu m-am înșelat. Am văzut bine, copilul nu avea semnul, pe nici o parte a feței.

Judecătoarea: Dar înțelegeți ce ar însemna acest lucru?

Georg Adamson: Cred că da. Ar însemna, probabil, că acel copil a fost conceput pe cale naturală. Pentru că toți ceilalți poartă semnul. Și...

Judecătoarea: Și acest lucru este imposibil. Știm cu toții că acest lucru nu s-a întîmplat. Conform datelor verificate de procuratură, în toată Federația Europeană – și practic în toată lumea – în ultimii 50 de ani nu a fost înregistrat nici un copil conceput pe cale naturală.

Georg Adamson: Eu am spus doar ceea ce am văzut...

Judecătoarea: Femeia care era cu copilul avea semnul?

Georg Adamson: Da.

Judecătoarea: Cunoașteți semnificația semnului?

Georg Adamson: Da, desigur. Toată lumea știe. Toată lumea îl are.

Judecătoarea: Deci susțineți și acum că în data de 13 iunie 2151, pe malul Lacului Roxen, ați văzut o femeie cu un copil care nu avea semnul. Iar femeia avea semnul.

Georg Adamson: Da, onorată instanță!

Judecătoarea: Și ce ați făcut apoi? Ați întrebat-o pe femeie de ce copilul, despre care presupuneți că e fiul ei, nu are nici un semn?

Georg Adamson: Nu, desigur. Ar fi fost o intruziune în intimitatea ei, nu puteam să întreb o străină cum a făcut un copil.

Judecătoarea: Și cu toate acestea, fără să știți nimic despre acele persoane, după ce ați ajuns acasă, ați început să povestiți peste tot despre ele. Fără să vă gîndiți că în acest fel le-ați putea leza intimitatea... Ați răspîndit și imagini cu acel copil?

Georg Adamson: Nu, cum să fac așa ceva?!

Judecătoarea: Aveți fotografii cu copilul?

Georg Adamson: Nu! V-am spus că nu mi-am permis nici măcar să o întreb ceva pe mamă. I-am salutat doar, am vorbit câteva secunde cu copilul... Dar nu i-am fotografiat, nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

Judecătoarea: Deci nu puteți proba că ați văzut un copil care nu avea semnul.

Georg Adamson: Nu... Dar nu m-am gândit că ar trebui să probez ceva sau că asta ar fi o problemă. Nu m-am gândit că se va ajunge aici. Că va trebui să probez ceva.

Judecătoarea: Și cu toate acestea, fără să aveți nici o dovadă, ați început să vorbiți despre asta cu prietenii, apoi pe diverse forumuri, iar când ați fost atenționat, ați refuzat să ștergeți postările de pe internet.

Georg Adamson: Am spus doar ceea ce am văzut! Nu am mințit!

Judecătoarea (după câteva secunde în care s-a uitat atentă la ecranul computerului): Da. Știu că nu mințiți. Se vede aici (arată cu mâna spre ecran). Știu că ați spus *ceea ce credeți că ați văzut*. Dar sînteți sigur că ați văzut cu adevărat ceea ce spuneți că ați văzut?

Georg Adamson: Cum adică să nu fi văzut? Că am visat, că am avut o iluzie?!

Judecătoarea: Nu știi. Dumneavoastră trebuie să știți mai bine. Sînteți sigur că nu a fost o iluzie? Sau o proiecție holografică?

Georg Adamson: Cum adică să fie iluzie? Cum să fie o proiecție holografică?! Ei m-au văzut și mi-au răspuns la salut. Am vorbit cu copilul!

Judecătoarea: L-ați atins? Ați pus mâna pe el să vedeți că e real?

Georg Adamson: Nu. Cum să pun mâna pe un copil străin?!

Judecătoarea: Și atunci cum puteți fi sigur că ceea ce ați văzut sau vi se pare că ați văzut a fost real?

Georg Adamson: V-am spus. Am vorbit cu copilul, am interacționat cu el. Cum ar putea o proiecție holografică să interacționeze cu mine atât de veridic? Și pentru ce totul?

Judecătoarea (începe să rîdă): Nu aveți idee cât de ușor se poate face asta. Poate a fost doar un experiment.

Inculpatul tace, încurcat.

Judecătoarea: Repet: Sînteți sigur că nu a fost o iluzie, o proiecție holografică, un experiment sau ceva asemănător?

Georg Adamson: Nu, nu pot fi sigur. Dar cred că a fost real.

Judecătoarea: Și, în baza unei păreri, fără să fiți sigur că ați văzut ceva real, ați început să vorbiți despre asta cu un număr tot mai mare de oameni, să scrieți pe forumuri, să faceți relatări senzaționale care au fost imediat preluate de câteva publicații locale și internaționale, provocînd o

agitație care apoi a putut fi doar cu greu stăpînită. În loc să vorbiți cu autoritățile... Vi se pare că ați acționat în mod responsabil?

Georg Adamson (plecînd capul): Nu. Îmi dau seama că am greșit. Poate trebuia să anunț autoritățile. Să mă gîndesc mai mult la implicații.

Judecătoarea: Poate? Nu sînteți sigur că trebuia să anunțați autoritățile, în loc să răsîndiți în mod necugetat aceste informații?

Georg Adamson: Da. Desigur. Așa ar fi fost mai bine. Dar, onorată instanță, înțelegeți, vă rog: Am fost într-o stare de mare tulburare. (Emoționat, dar entuziasmat.) Vă dați seama ce implicații ar avea așa ceva?!

Judecătoarea: O, da! Eu îmi dau foarte bine seama. Dar dumneavoastră înțelegeți cu adevărat implicațiile? Înțelegeți ce ar însemna asta, dacă ar fi adevărat? Ce urmări ar avea o astfel de descoperire?

Georg Adamson: Da, cred că înțeleg. Ar însemna că oamenii se pot reproduce din nou pe cale naturală. (Entuziasmat:) Ceea ce e o veste uriașă! Ce perspective ar aduce asta! Ce bucurie! Cîtă speranță! (Face o pauză, se uită la judecătoarea care nu îi împărtășește entuziasmul, apoi continuă.) Copilul era sănătos, v-am spus, nu avea nici o problemă...

Judecătoarea: Dumneavoastră nu înțelegeți de fapt toate implicațiile așa-zisei dumneavoastră descoperiri. Nu înțelegeți tot ce decurge de aici...

Georg Adamson: Pentru cine? Pentru oameni? Pentru oamenii simpli? Sau pentru firmele biotech?

Judecătoarea (clatină din cap): Cred că totuși nu înțelegeți... Vă mai întreb o dată: Sînteți sigur că în data de 13 iunie ați văzut pe malul Lacului Roxen un copil care nu avea nici un semn pe față?

Georg Adamson: Da, sînt sigur! Nu am nici o probă, dar sînt sigur! Ați vrea să nu fiu sincer? Să mint și să spun că nu am văzut?

Judecătoarea: Nu, nu dorim să mințiți. Apreciem sinceritatea dumneavoastră, care a fost dovedită și de această audiere. Dar ne-am dori să dați dovadă nu doar de sinceritate, ci și de mai multă responsabilitate, de rațiune. Entuziasmul e desigur bun, dar el nu ține loc de adevăr.

Georg Adamson (pe un ton aproape disperat): Care adevăr, onorată instanță? Adevărul e că am văzut un copil sănătos fără semnul acesta pe care îl avem toți!

Judecătoarea zîmbește compătitor, dînd din cap, privindu-l pe inculpat. Tastează la tastatura integrată în pupitru.

Judecătoarea (pe un ton de dictare pentru computerul care înregistrează ședința): În urma audierii cetățeanului Georg Adamson din data de 30 iunie 2151, instanța ia act de punctul de vedere al inculpatului și constată sinceritatea sa. Pe de altă parte, buna credință a inculpatului este coroborată cu o înțelegere deficitară a implicațiilor acțiunilor sale, acțiuni pentru care

procuratura a dispus începerea urmăririi penale în dosarul penal P3.802/SE/2151 trimis spre soluționare instanței regionale din Linnköping. În baza probelor administrate pînă la acest moment și în temeiul prevederilor legale în vigoare, instanța dispune numirea unui avocat care să îi acorde inculpatului consiliere juridică și pregătirea apărării în cauză. Domnule procuror, aveți obiecții față de această măsură?

Procurorul: Doamnă judecător, considerăm că măsura dispusă de instanță este justă și necesară, putînd aduce beneficii rezolvării cauzei.

Judecătoarea: Mulțumim procuraturii pentru aviz, care este consultativ cu privire la această măsură. Consilierul juridic va fi numit în mod aleator, conform procedurii curente, dintre colaboratorii instanței care au specializare și în domeniul bioeticii. Instanța stabilește următoare ședință în prezentul dosar pe data de 14 iulie 2151. Ședința este închisă.

Cortina

Scena 2

La ridicarea cortinei se vede o încăpere sobră, fără mobilă. În mijlocul încăperii se află o masă cu două scaune. Pe cel din stînga stă Susan Gustafson, o tînără blondă. Pe tîmpla dreaptă i se vede semnul fulgerului. Are în față un dispozitiv electronic pornit, o tabletă – laptop. Pe peretele din spate, la mijloc, e un ecran de mari dimensiuni. Sus, în colțurile încăperii, pîlpîie luminițele unor camere video care înregistrează totul. În încăpere intră Georg Adamson, condus de doi gardieni, care ies apoi. Avocata îi face semn să se așeze. El se așază în fața ei, pe scaunul din dreapta scenei. În fața lui este de asemenea un dispozitiv electronic pornit, o tabletă sau un laptop.

Avocata: Bună ziua!

Georg Adamson: Bună ziua!

Avocata: Sînt Susan Gustafson, avocata dumneavoastră. Am fost desemnată de instanță pentru a vă asigura asistența juridică și a vă consilia în acest proces. Sînteți de acord să colaborăm?

Georg Adamson: Da. Sînt de acord.

Avocata: Știți de ce vă aflați aici?

Georg Adamson: Da, știu, dar nu înțeleg totuși.

Avocata: Ați declarat... de fapt ați spus mai multor persoane și ați scris și în spațiul public, pe internet, că ați fi văzut un copil care nu avea semnul și că de aici ați dedus că nu este un copil biotech.

Georg Adamson: Da, așa e. Dar nu înțeleg de ce a trebuit să fiu arestat. De ce s-a ajuns aici. De ce am ajuns să vorbesc cu un procuror și de ce acesta a dispus să fiu arestat.

Avocata: Poate ar fi trebuit să contactați dumneavoastră autoritățile, înainte să faceți afirmații publice de o asemenea gravitate. Atunci nu s-ar fi ajuns aici.

Georg Adamson: Nu înțeleg de ce aş avea eu obligația să anunț autoritățile când văd ceva. Trăim cumva într-o dictatură?

Avocata: Nu, desigur, nu trăim într-o dictatură... Vă rog totuși să aveți grijă ce idei formulați și cum vă exprimați, atât în discuția cu mine, cât și în fața instanței. Eu doresc să găsim o cale de rezolvare a acestei situații, care să fie cât mai bună pentru toată lumea, iar dumneavoastră să vă puteți întoarce liniștit la viața de dinainte... Deci, susțineți că acum aproximativ trei săptămîni, pe 13 iunie, cînd vă plimbați pe malul Lacului Roxen, ați fi văzut un copil care nu avea semnul, care ar fi fost însoțit de o femeie despre care credeți că era mama lui și care avea semnul... Așa e?

Georg Adamson: Da, am spus asta deja de zeci de ori.

Avocata: Sînteți sigur că acest lucru s-a întîmplat, că ați văzut cu adevărat acel copil?

Georg Adamson (agitat): Da, sînt sigur! Nu înțeleg de ce mă tot întrebați, și dumneavoastră și judecătoarea și procurorul, dacă sînt sigur că am văzut asta! Vreți să mint? Vreți să spun ceea ce nu cred? (În crescendo:) Dacă nu vă convine ceea ce spun, dați o sentință în care să spuneți că m-am înșelat, că am avut o iluzie, că mi-am pierdut temporar mințile! Spuneți ce vreți și lăsați-mă în pace!

Avocata: Vă rog să nu vă agitați! Nu ridicați tonul la mine! Eu sînt aici ca să vă ajut. Dar e foarte greu, dat fiind că sînteți atât de încăpățînat, atât de înverșunat! Nici măcar nu vreți să admiteți că v-ați fi putut înșela!

Georg Adamson: Da, teoretic m-aș fi putut înșela! Oricine se poate înșela, nu afirm că sînt în posesia adevărului absolut! Doamna judecătoare sugera că ar fi fost vorba de un experiment, de o hologramă. Da, se poate. Dar eu nu asta cred. Nu cred că am ajuns atât de departe din punct de vedere tehnologic încît să se poată crea o iluzie atât de perfectă. Îmi pare rău că nu l-am atins pe copil, că nu am dat mîna cu el, ca să nu mai am nici o îndoială!

Avocata (rîde): Desigur, sîntem în anul 2151, toți oamenii născuți în acest secol sînt din embrioni biotech, ameliorați genetic, liberi de orice boală congenitală – datorită progresului cunoașterii și tehnologiei medicale! – dar dumneavoastră nu credeți că se pot crea experimente holografice atât de reușite încît să vă inducă în eroare, să credeți că sînt adevărate...

Georg Adamson (încurcat, dar totuși ferm): Da. E adevărat. E posibil. Teoretic. Dar nu are nici un sens. De ce să fi făcut cineva acest experiment? Ca să trec eu pe acolo și să mi se pară că văd un copil conceput pe cale naturală – cine mai știe ce înseamnă asta?! – și să vorbesc despre asta și să fiu arestat... E ridicol... (Dă din cap, neîncrezător) De unde să fi știut cineva că voi trece eu pe acolo, cînd nu am spus nimănui ce voi face în acea zi?! Pur și simplu m-am trezit și am simțit să merg la plimbare pe malul lacului.

Avocata: Nu am spus că a fost o înscenare, nimeni nu susține așa ceva. Ar fi culmea! E posibil să fi fost un fel de experiment, fără nici o legătură cu dumneavoastră, sau pur și simplu să nu fi văzut dumneavoastră bine.

Georg Adamson: Există, sînt sigur, modalități prin care se poate verifica. Dacă a fost un experiment, dacă a fost cineva acolo. Se pot face investigații. Sînt înregistrările camerelor video,

ale tuturor dispozitivelor de comunicare și verificare biometrică. Se știe totul despre toată lumea, este imposibil să nu se știe ce s-a întâmplat acolo! S-a făcut măcar o verificare?

Avocata: Nu știu. Nu pot să vă spun nimic. Chiar nu știu!

Georg Adamson: Și fără o verificare sînt arestat?!

Avocata: Nu sînteți arestat pentru ceea ce ați spus, ci pentru că nu ați acceptat să colaborați cu autoritățile, să retractați afirmațiile făcute, măcar pînă vor fi făcute verificări... Acest lucru, această atitudine refractară a dumneavoastră a obligat autoritățile să ia aceste măsuri. Pentru binele public, pentru a opri răspîndirea unor informații neverificate, care pot face mult rău.

Georg Adamson: Deci dacă aș spune că mi s-a părut, că nu sînt sigur că am văzut ceva, atunci ar fi totul în regulă? Aș fi eliberat?

Avocata: Ar fi un prim pas. Ar fi un semn că sînteți pe calea cea bună, că înțelegeți măcar în parte implicațiile unei astfel de situații.

Georg Adamson (dă din cap, uluit): Incredibil... Deci asta mă sfătuiți să fac... Avocata mea mă sfătuește să spun ceea ce nu cred...

Avocata (sever): Nu, nu vă dau acest sfat. Am spus doar că ar fi mai bine, ar fi și spre binele dumneavoastră, să nu vă încăpățînați, să aveți o atitudine mai echilibrată. Să acceptați că e posibil să vă fi înșelat...

Georg Adamson (iritat, în crescendo): Și spre binele cui ar mai fi? Spre binele companiilor biotech, care produc embrionii perfecți din care ne naștem noi, oamenii perfecți, fără boli moștenite sau condiționate genetic?! Firme care ar putea avea pierderi dacă oamenii ar afla că se pot înmulți – pardon, asta nu e bine, că sîntem deja prea mulți – că pot avea copii și pe cale naturală, fără să cumpere embrioni de la ele, de la marile firme care au adus Paradisul pe Pămînt? Care au adus fericirea în fiecare casă, un copil perfect pentru fiecare familie? Fără riscuri? Fără riscul de a crește un copil bolnav?!

Avocata (încet, dar ferm): Opriți-vă! Opriți-vă, vă rog, pînă nu vă înrăutățiți și mai mult situația! Lăsați-mă pe mine să vorbesc un pic, ok?

Georg Adamson: Da. Vă rog să mă iertați.

Avocata: Sînteți într-o mare eroare. Faceți presupuneri greșite. (Se uită la camerele video din colțurile încăperii.) În calitate de avocat al dumneavoastră, sper că nu sînteți un adept al teoriilor conspirației, o persoană care crede că guvernele sînt conduse de corporațiile biotech, că lucrează în interesul acestora și nu al cetățenilor. Pentru că atunci și relatările dumneavoastră ar putea fi interpretate altfel, ca fiind cauzate sau influențate de convingerile dumneavoastră politice...

Georg Adamson: Nu, nu cred că guvernele sînt conduse de firmele biotech sau de alte firme. Doar că în prezent toți oamenii, sau aproape toți oamenii, cu excepția celor vîrstnici, sînt născuți din embrioni biotech. Toți avem semnul, toți am ieșit din laboratoarele biotech.

Avocata: Tocmai. Inclusiv membrii guvernului, polițiștii, politicienii, magistrații. Absolut toți oamenii născuți în acest secol sînt produse ale ingineriei genetice. Inclusiv angajații firmelor biotech. Nu există o clasă superioară, de oameni născuți pe cale naturală, care să exploateze, să manipuleze în interes propriu o populație de zombie modificați genetic. Toți sîntem la fel! E interesul nostru comun. E binele nostru comun...

Georg Adamson: Și cu ce ar afecta, cum ar pune în pericol această lume perfectă descoperirea că un copil a fost conceput în afara laboratoarelor biotech?

Avocata: Repet, aceasta e o presupunere, nu aveți nici o dovadă în sprijinul afirmației dumneavoastră că ați fi văzut un astfel de copil.

Georg Adamson: Să presupunem totuși că am văzut acel copil. Care era sănătos, care avea o mamă sănătoasă – purtătoare a semnelor – care era fericită cu acel copil...

Avocata: Continuați!

Georg Adamson: Și să presupunem că unii m-ar crede și că o mică parte dintre ei ar putea încerca să conceapă copii pe cale naturală, în afara controlului statului.

Avocata: Îmi cer scuze că intervin, prin ceea ce spuneți sugerați niște lucruri care nu corespund realității. Ați spus mai înainte că oamenii își cumpără copii de la firmele biotech. După cum știți, oamenii nu plătesc nimic firmelor biotech pentru copii.

Georg Adamson: Plătesc pentru copii asigurările, care la rîndul lor iau banii de la oameni.

Avocata: Da, dar aici intervine statul, care limitează prețul la un nivel rezonabil, adică firmele nu pot să facă ce vor. Deci statul nu lucrează în avantajul firmelor, nu execută ordinele lor.

Georg Adamson: Atîta timp cît toată lumea își cumpără copilul, adică embrionul copilului, de la firmele de biotech, acestea au un profit asigurat.

Avocata: Dar oare aceste laboratoare – dacă ar fi să le considerăm doar niște firme care urmăresc în primul rînd un interes economic – nu ar fi avut un profit mult mai mare vînzînd medicamente pentru bolile la care oamenii sînt acum imuni? Ce ziceți, ce e mai rentabil pentru o firmă din domeniul medical, ca oamenii să fie bolnavi, sau sănătoși?

Georg Adamson (dă din cap afirmativ, dîndu-i dreptate avocatei): Da, așa e. O populație sănătoasă înseamnă de fapt încasări mai mici pentru firmele din domeniul medical. Acestea au pe de o parte un oarecare profit din prepararea și vînzarea embrionilor umani, dar pe de altă parte nu mai vînd medicamente pentru atîtea boli...

Avocata: Ei, vedeți?

Georg Adamson: Dar statul susține totuși firmele biotech...

Avocata: Cum? Reglementîndu-le activitatea? Cerîndu-le să acționeze responsabil, etic, limitîndu-le profitul?

Georg Adamson: Păi statul ne impune să avem doar copii biotech. E un fel de control al populației. De control al reproducerii, al vieții intime...

Avocata: Unde ați citit dumneavoastră că statul impune oamenilor să aibă neapărat copii biotech?! Unde ați văzut ca statul să intervină în viața intimă a unui cetățean? Fiecare e liber să aibă o viață intimă după bunul său plac, desigur, fără să lezeze drepturile celorlalți. Statul însă face altceva. Susține *dreptul* fiecărui om de a avea un copil sănătos. Susține accesul tuturor, prin sistemul de asigurări sociale, la embrioni verificați.

Georg Adamson (neîncrezător): O să îmi spuneți acum că toți oamenii au ales să aibă copii modificați genetic, fără să le impună cineva asta...

Avocata: Vi se pare atât de greu de crezut? Sigur că e mult mai interesant să crezi că cineva ne forțează să facem anumite lucruri, că statul ne impune chiar și cum să facem copii. Dar nu e adevărat. Adevărul e că oamenii sînt foarte influențabili. De 200 de ani noi luăm deciziile în funcție de reclamele pe care le vedem.

Georg Adamson: Da, așa e. Cred că într-o zi vedem mai multe reclame decât oameni, plante sau animale...

Avocata: Dacă în trecut am fost controlați de comunitate, de setul de valori și reguli stabilite în timp de societate, după apariția radioului și televiziunii, iar mai apoi a internetului, deciziile și valorile noastre au fost modelate de publicitate. De ceea ce vedem zilnic, de sute sau mii de ori, de o publicitate care urmărește în primul rînd interesele comerciale ale unor firme, interese care nu se suprapun întotdeauna cu cele ale consumatorilor și cu atât mai puțin cu ale planetei, ale mediului. Sînteți de acord cu ceea ce spun?

Georg Adamson: Da, aveți dreptate. E logic. Așa e. Firmele creează necesități pentru a vinde un produs. Stabilesc mode, tendințe, ele sînt de fapt cele care ne hotărăsc stilul de viață. Pentru că da, sîntem influențabili, sîntem mînați de un spirit de turmă. Nu vrem să fim judecați pentru că nu avem ultimul model de telefon sau de mașină, pentru că purtăm aceleași haine ca anul trecut. Pentru că nu bem băuturile care sînt la modă. (Pauză) Doar că mi se pare totuși ciudat. Cum de s-au dat legile acelea favorabile firmelor biotech, care au stabilit cadrul comercial pentru producerea în masă a embrionilor ameliorați? Cum de s-a reglementat „dreptul” – dacă spuneți că e un drept, nu o obligație – dreptul fiecărui cetățean la un copil ameliorat genetic?

Avocata (începe să rîdă, dar se oprește după cîteva clipe): Vă rog să mă scuzați. Chiar sînteți atât de naiv? Chiar credeți că într-o democrație – cum au fost și sînt statele occidentale, care au adoptat primele astfel de măsuri – politicienii pot decide de capul lor cum să trăiască oamenii, fără să țină cont de voința lor, în interesul unor firme? Credeți că la sfîrșitul secolului trecut și apoi în secolul nostru politicienii au avut curajul să contrazică opinia publică? Nici măcar acum 150 de ani nu se întîmpla așa. Știu asta, pentru că am studiat și istorie, m-a interesat foarte mult evoluția societății noastre.

Georg Adamson: Și pe mine m-a interesat istoria, am citit mult, chiar dacă nu am studiat sistematic. Acum 200-250 de ani liderii politici erau cei care dădeau tonul. Ei erau cei care

inoculau maselor anumite idei, o anumită ideologie, și prin intermediul acestei ideologii le manipulau și își justificau deciziile.

Avocata: Da, dar odată cu evoluția democrației și răspândirea votului universal, lucrurile s-au schimbat. Primul președinte de culoare al Statelor Unite ale Americii, un adevărat star al societății din acea vreme, a câștigat primul mandat susținând o anumită agendă, iar al doilea mandat l-a câștigat susținând o agendă total diferită, opusă chiar celei de la începutul primului mandat. Pentru că opinia publică se schimbese în doar patru ani, iar el trebuia să țină pasul cu ideile și valorile în schimbare ale societății, dacă voia să mai rămână în funcție.

Georg Adamson: Asta a fost la sfârșitul secolului 20, nu?

Avocata: Da. Apoi s-a încercat cu un candidat femeie, dar publicul nu era încă pregătit pentru așa ceva. Cum spuneam, într-o democrație politicienii de succes sînt cel mai fin barometru al societății. Ei reacționează imediat la dorințele oamenilor. Unii chiar le anticipează, iar foarte puțini reușesc să le modeleze. Dar în ceea ce privește modelarea opiniei publice, lucrurile sînt foarte complicate, pentru că e vorba de educație, care e un proces de lungă durată.

Georg Adamson (neîncrezător): Vreți să spuneți că oamenii au cerut, în masă, copii biotech, iar politicienii au reacționat și statul le-a asigurat oamenilor acest așa-zis drept?!

Avocat: Nu vă vine să credeți? Ar trebui să studiați istoria... Acum 100 de ani au fost niște mișcări sociale foarte ample pentru dreptul de a avea un copil modificat genetic. Stați să vă arăt. Uitați-vă! (Tastează ceva pe dispozitivul din fața ei, iar pe ecranul mare de pe perete încep să apară imagini de arhivă cu demonstrații masive, cu confruntări violente între protestatari și poliție. Pe subtitrările emisiunilor de știri din lumea întreagă se poate citi, în diferite limbi: „Sănătatea e un drept al omului!”, „Die Gesundheit des Menschen ist unantastbar. (În germană, articolul 1 din Constituție, modificat: Sănătatea omului e intangibilă.)” „一个孩子，但是健康! (În chineză: Un singur copil, dar sănătos!)”, „Everyone has a right to a healthy child! (În engleză: Fiecare are dreptul la un copil sănătos!)”, „Flicka eller pojke, gör det med bioteknik! (În suedeză: Fată sau băiat, fă-o cu biotehnică!)”

Georg se uită uimit timp de câteva minute la înregistrări. Se întoarce tulburat spre avocată. Aceasta oprește proiecția.

Georg Adamson: De ce?

Avocata: De ce ce?

Georg Adamson: De ce să-și dorească lumea atît de mult un copil biotech?!

Avocata (sarcastică): Pentru că vecinul avea deja unul? Pentru că lumea, societatea se schimba foarte repede în secolul trecut, de fapt în ultimii 150-200 de ani? Și pentru că oamenii doreau satisfacție, inclusiv ca părinte, cît mai rapidă, cît mai sigură, cît mai fără riscuri? (Pauză) Cîți copii avea o familie în urmă cu 3-400 de ani și cîți supraviețuiau dintre ei? Își mai permiteau oare oamenii din secolul 21 să facă un număr mare de copii, dintre care cîțiva erau sănătoși și supraviețuiau, iar restul nu?

Georg Adamson: Mai degrabă nu.

Avocata: Creșterea unui copil la standardele secolului 21 era destul de costisitoare, era o investiție mare cu riscuri incluse. Un embrion ameliorat biotech era aproape o garanție că vei putea crește un copil sănătos, că vei putea fi și tu un părinte la fel de fericit ca vecinul care avea deja un astfel de copil.

Georg Adamson: Dacă mă gândesc acum, cred că simpla apariție a unui număr mare de copii biotech a fost o presiune suficientă ca tot mai mulți oameni să-și dorească un astfel de copil. Mă gândesc că și asigurările au devenit mai scumpe pentru cei care nu erau născuți din embrioni biotech, care puteau să se îmbolnăvească de bolile eradicate prin inginerie genetică... Așa e?

Avocata (dă din cap aprobator): Da, așa e, dar mai sînt și alte aspecte implicate. În momentul în care primii copii biotech au atins maturitatea, ei au fost – deși era ilegal și imoral – avantajați pe piața muncii. Un manager de firmă preferă să aibă angajați care riscă mai puțin să se îmbolnăvească de boli grave, care nu vor lipsi de la serviciu, care nu vor fi afectați de îmbolnăviri. Înlocuirea unui angajat bolnav e o cheltuială nedorită. Oamenii biotech au ajuns în curînd să fie considerați noua nobilime. Erau invidiați și respectați. Toți își doreau să fie ca ei. Pe de o parte avantajarea lor nu era etică, dar pe de altă parte și discriminarea lor ar fi fost ilegală.

Georg Adamson: Acum nu mai avem problema aceasta. Toți avem semnul.

Avocata: Da, așa e. La un moment dat a apărut semnul. A fost o nebunie... Firmele biotech, nu mai știi dacă din proprie inițiativă sau la cererea clienților, au marcat bebelușii ameliorați genetic cu acel semn. Toate firmele au căzut de acord să folosească același semn, cu mici particularități de culoare, de stil de trasare a liniilor.

Georg Adamson: Semnul fulgerului. Simbolul triumfului omului asupra bolilor congenitale...

Avocata: V-am spus că am studiat istorie. Știți unde mai apărea acel semn?

Georg Adamson: În inscripțiile runice de acum o mie de ani, desigur. Le-am văzut și eu, ni le-au arătat la orele de istorie. Piatra de la Ramsundberg, biserica de la Hylestad... Dacă bețișoarele de fag aruncate de un druid cădeau în forma unui fulger, atunci se considera că acel grup va avea victoria în luptă. „Sieg”. De aceea semnul fulgerului era runa corespunzătoare sunetului S. Fulgerul era atributul puterii, al zeilor, era semnul imortalității.

Avocata: Da, așa e. Dar în afară de asta, știți unde mai apărea runa victoriei, unde a fost folosit acest semn în locul literei S în epoca modernă?

Georg Adamson: Nu, nu știu.

Avocata: Acum mai bine de 200 de ani, în Germania a ajuns la putere un partid extremist, rasist...

Georg Adamson: Da, știu, partidul național-socialist, naziștii lui Hitler, un dictator german de origine austriacă. Am învățat despre asta. Au declanșat un război îngrozitor, au exterminat popoare, au fost zeci de milioane de victime...

Avocata: Așa e. Naziștii au folosit și ei această rună. O aveau și la mașina de scris – asta era un fel de computer și imprimantă fără curent. Trupele speciale ale lui Hitler, niște criminali fără scrupule, se numeau SS. „Schutzstaffel”. Unități de protecție. De fapt comandouri ale morții... Și numele lor era scris tot cu runa victoriei.

Georg Adamson (consternat): Cum e posibil?! Cum s-a permis atunci folosirea acestui semn? Și dumneavoastră îl purtați, și doamna judecătoare...

Avocata: Și dumneavoastră, de altfel. Nimeni nu s-a gândit la asta atunci, la aproape 150 de ani după Hitler. Mândria părinților de a-și tatua copiii cu semnul sănătății, simbolul apartenenței la casta superioară a celor sănătoși, a fost mai puternică decât orice alte considerente. Iar copiii, odată deveniți adulți, nu mai puteau înlătura acel tatuaj fără să lase urme.

Georg Adamson: Tehnic cred că ar fi fost totuși posibil...

Avocata: Poate. Dar și dacă ar fi reușit să îndepărteze fără urme semnul tatuat la naștere, s-ar fi expus singuri unui stigmat social și tuturor riscurilor care decurgeau din neapartența la grupul „perfectilor”. Dacă nu voiai să ai copii care să devină oameni de categoria a doua, dezavantajați social, aveai o singură alegere: Să apelezi la clinicile biotech și să accepti tatuarea copilului la naștere. Să te lupți pentru accesul la aceste clinici. Să ceri politicienilor, statului, ca și tu să ai dreptul la un copil biotech, să ai garanția că urmașul tău va fi sănătos și cu aceleași drepturi ca restul oamenilor. Accesul la clinicile biotech a devenit un imperativ etic.

Georg Adamson: Dar cred că statele au acceptat aceste cereri, au consfințit dreptul omului la un copil biotech și datorită altor avantaje care decurgeau de aici...

Avocata: Ce fel de avantaje?

Georg Adamson: Cheltuieli mai mici cu sănătatea publică, de exemplu. Și, mai important decât asta, controlul creșterii populației. Din câte știu, statul asigură dreptul la un singur copil biotech. Cu costurile acoperite de asigurări sau de guvern. Cine vrea mai mulți, trebuie să plătească direct firmelor care ameliorează embrionii. Și prețurile sînt uriașe în acest caz. Așa am auzit. De altfel la noi, în Linköping, nici nu știu pe nimeni care să aibă mai mult de un copil. Oamenii au acceptat să aibă mai degrabă un copil garantat sănătos, decât mai mulți, dar posibil bolnavi. Așa e?

Avocata: Da, așa e. În acest fel s-a redus treptat presiunea antropică asupra mediului, resursele naturale au fost exploatate mai cu măsură, și astfel omenirea, de fapt toată planeta a primit o șansă în plus.

Georg Adamson: Iar oamenii, dacă tot nu mai puteau experimenta și face copii diverși, au pornit în direcția opusă. Au cerut firmelor biotech să le facă nu doar copii sănătoși, ci și de succes, cât mai frumoși, mai dezirabili. Atletici, supli, blonzi, cu ochi albaștri... Semănăm tot mai mult unii cu alții, de parcă am avea aceiași părinți. Nici nu știu dacă nu cumva într-un astfel de embrion nu se amestecă mai multe gene decât ale părinților care primesc copilul...

Avocata (zîmbește): Da, toți își doresc copii de succes. Mă întreb dacă sînt cereri și pentru mai multă inteligență, pentru capacitate mai înaltă de învățare, pentru mai multă sensibilitate,

empatie... Parcă avem tot mai puțini artiști, parcă artiștii de azi, din această lume perfectă, nu mai au forța, autenticitatea celor din trecut...

Se lasă tăcere. Cei doi se privesc meditativ.

Georg Adamson: Bun, pînă aici e totul clar. Vă mulțumesc pentru lămuriri, pentru explicațiile istorice. Chiar nu știam exact cum s-a ajuns la situația de acum. Dar totuși nu înțeleg un lucru.

Avocata: Ce nu înțelegeți?

Georg Adamson: De ce ar fi o problemă ca cineva să aibă copii pe cale naturală? De ce trebuie obligatoriu ca toți oamenii să se nască din embrioni biotech?

Avocata: Nu trebuie neapărat, cred... De fapt nu există o lege care să stipuleze că e obligatorie reproducerea prin embrioni biotech. E mai degrabă o convenție acceptată tacit. Dar toți oamenii născuți în secolul acesta sînt din embrioni ameliorați genetic, care nu mai au bolile congenitale ce făceau ravagii acum 100-200 de ani.

Georg Adamson: Toți, cu excepția copilului pe care l-am văzut eu.

Avocata (deranjată un pic de întrerupere): Să lăsăm asta. Deci toți oamenii adulți și capabili de reproducere din ziua de azi sînt născuți din embrioni biotech. Nu mai e nici un om înregistrat pe planetă care să aibă vîrsta de reproducere și să fie produs pe cale naturală. Toți sîntem de fapt produse ale fabricilor de copii. Vă pricepeți la agricultură?

Georg Adamson: Nu neapărat. Știu că producția agricolă e controlată, pentru asigurarea sănătății consumatorilor, că fructele, legumele sînt din soiuri verificate și omologate...

Avocata: Nu doar fructele și legumele, ci și carnea provine de la rase de animale, cum spuneți, verificate și omologate. Dar nu e doar atît. Nu sunt doar verificate sau selecționate, ci și modificate genetic, pentru a corespunde nevoilor și așteptărilor consumatorilor. Iar prin asta nu înțeleg ceva rău. Agricultură și zootehnia nu au fost nimic altceva, de mii de ani, decît modificarea genetică treptată a plantelor și animalelor. Mai lentă în trecut, mai rapidă în ultimele sute de ani. Dar știți că plantele obținute din semințele preparate de firmele de profil nu dau semințe viabile? Că agricultorii cumpără în fiecare an semințe noi, tratate, pentru că altfel nu ar avea ce semăna?

Georg Adamson: Da, știu. Pentru grădina noastră urbană, tata cumpăra în fiecare an semințe. Mi-a spus că în urmă cu cîteva sute de ani oamenii obișnuiau să ia semințe de la recoltele anterioare, pentru a le semăna, dar că acum nu se mai poate.

Avocata: Firmele de specialitate vînd semințe tratate, din care ies plante sănătoase, rezistente, dar care nu se mai pot reproduce. Nu știu de ce e așa, nu am studiat acest aspect. Dar toată lumea așa știe. Apoi, firmele de profil, care omologhează soiurile de plante și rasele hibride de animale, care sînt proprietare ale mărcilor respective, nu permit reproducerea lor liberă și nici amestecul cu alt material genetic, neomologat. Practic, nu e voie nici măcar să cultivi plante din semințe neomologate în apropierea terenurilor cultivate cu soiuri omologate, pentru că s-ar putea produce o polenizare încrucișată, care ar afecta interesele și drepturile comerciale ale acelor firme. La fel,

nu este permisă nici încrucișarea animalelor de rasă comună cu cele omologate. Se pedepsește chiar și accidentul, se consideră a fi culpa proprietarului animalelor din rase neomologate. Așa s-a ajuns treptat la situația actuală, când probabil tot ce mâncăm este produsul ingineriei genetice, al laboratoarelor de cercetare.

Georg Adamson (trist, meditativ): Sună foarte ciudat, ca anumite firme să aibă drept de proprietate asupra vieții, asupra unor plante și animale care existau într-o variantă asemănătoare de mii sau milioane de ani. Știu că asta e situația, dar tot e ciudat, dacă ne gândim bine.

Avocata: Oricum, trecerea la sistemul actual de producere a hranei s-a făcut oarecum ... natural, fără probleme, fără o opoziție majoră. Oamenii au preferat pur și simplu să producă plante și animale din materialul genetic furnizat de laboratoare, pentru că aveau o productivitate mai mare și arătau mai bine decât cele tradiționale. Cumpărăm cu ochii, nu?

Georg Adamson: Da... Dar poate că gustul plantelor din semințe netratate era mai bun sau poate aveau proprietăți sanogene pe care plantele de acum nu le au.

Avocata: Nu mai putem ști asta. Acele plante nu mai există. Există doar cele care arată mai bine și sînt mai rezistente la boli. Cele din semințele biotech.

Pauză. Georg Adamson privește în gol, cu coatele pe masă, cu fruntea în mâini.

Georg Adamson: Din această analogie înțeleg că descoperirea mea ar pune probleme de proprietate comercială firmelor biotech...

Avocata: Dacă ați văzut într-adevăr un copil fără tatuaj, conceput probabil pe cale naturală, s-ar putea ca acest lucru să ducă la niște evoluții care să afecteze oarecum firmele biotech. Dar nu putem face o astfel de paralelă, oamenii și legumele nu sînt același lucru, nu sînt pe același plan din punct de vedere al legii. Oamenii nu sînt proprietatea firmelor biotech. Firmele sînt proprietățile tehnologiei de ameliorare genetică, dar nu ale genelor noastre.

Georg Adamson: Dar dacă oamenii de azi, încurajați de descoperirea aceluia copil sănătos, născut pe cale naturală, ar încerca și ar reuși să facă copii fără ajutorul firmelor biotech, oare acest lucru nu ar fi benefic pentru noi? Poate că ameliorările genetice operate în ultima sută de ani s-ar păstra. Poate că atunci nu ne-am mai simți ca o specie de păpuși uniformizate, produse în retortă, ieșite pe poarta unor laboratoare, precum roșiile și cartofii pe care îi mâncăm. Însă asta ar afecta desigur interesele financiare ale laboratoarelor biotech. Și uite-așa, cel ce a văzut și a vorbit despre un copil produs pe cale naturală, în anul 2151, este arestat și trimis în judecată, pentru a nu prejudicia profitul unor firme.

Avocata: Sînteți în eroare. În fața legii dumneavoastră nu sînteți cu nimic mai prejos decât firmele biotech, oricît ar fi acestea de puternice. Nimeni nu v-ar aresta doar pentru că acestea ar pierde clienți. Este vorba de implicații mult mai grave.

Georg Adamson: Ce fel de implicații? Vreți să spuneți că statul vrea să mă protejeze pe mine de eventualele pretenții financiare ale firmelor biotech? Sau de fapt Federația Europeană, prin reprezentanții săi regionali, previne, prin arestarea și amuțirea mea, procesele și despăgubirile

imense care i-ar putea fi solicitate de către firmele biotech dacă aş fi lăsat să vorbesc şi astfel monopolul lor asupra reproducerii umane ar fi afectat?

Avocata: Nu, v-am spus că, în opinia mea cel puțin, firmele biotech nu ar avea nici un temei legal să ceară despăgubiri nici de la dumneavoastră, nici de la părinții unor copii concepuți pe cale naturală, nici de la Federația Europeană. They don't have a case. Genele umane nu sînt proprietatea nici unei firme. După părerea mea de specialist în drept, atîta timp cît cineva nu folosește ilicit procedurile, tehnologiile acestor firme, laboratoarele biotech nu pot avea pretenții, chiar dacă ar înregistra pierderi prin conceperea alternativă a copiilor.

Georg Adamson: Conceperea alternativă a copiilor... Cum sună asta... Și atunci care e problema? De ce sînt arestat?

Avocata: Problema sînt ceilalți oameni. Riscurile pe care le implică trecerea, respectiv revenirea la reproducerea umană pe cale naturală. Federația are responsabilități față de cetățenii săi. Statul are datoria să prevină riscurile majore care pot fi anticipate. Este vorba de principiul precauției, un principiu fundamental al legislației europene și, în ultima vreme, și al celei mondiale.

Georg Adamson: Ce riscuri? V-am spus că...

Avocata: Da, știu, mi-ați spus. Acel copil, pe care pretindeți că l-ați văzut, vi s-a părut sănătos. Vi s-a părut dumneavoastră, în cele două minute în care susțineți că l-ați văzut. (Sarcastic:) Dovada supremă: Un om se plimbă pe plajă și are impresia că vede un copil sănătos și netatual! Dar poate cineva garantează că acel copil ipotetic nu s-ar îmbolnăvi grav în viitor, de o boală congenitală la care nu mai este imun, așa cum sîntem noi toți ceilalți, care avem garanția biotech?

Georg Adamson (încurcat): Nu, nu poate...

Avocata: Atunci vă întreb, rațional, încercați să vă scoateți puțin din ecuație: Oare își poate permite Federația Europeană, al cărei cetățean sînteți, ca în urma relatărilor dumneavoastră, mii și mii, poate milioane de oameni din lumea întregă, să încerce să conceapă copii pe cale naturală, fără asistența laboratoarelor biotech, la două-trei generații după ce acest lucru nu s-a mai întîmplat? Iar apoi, în urma acestor încercări, un procent oarecare din copiii rezultați – să zicem că ar fi vorba de cîteva mii de cazuri din cîteva milioane de copii concepuți „tradițional” – s-ar îmbolnăvi, ar deveni victimele unor boli nemiloase, care i-ar afecta toată viața, atît pe ei, cît și pe părinții lor.

Georg Adamson: Dar acest lucru s-a întîmplat timp de cîteva milioane de ani. Acesta a fost cursul vieții...

Avocata: Desigur, așa a fost. Dar a fost bine? Acum 200 de ani, acum 100 de ani chiar, omenirea era măcinată de războaie, care făceau milioane de victime. Credeți că era în regulă? Că ne putem întoarce la tot ce a fost înainte, pentru că acum, dintr-o dată, binele nu mai este suficient de bun?!

Georg Adamson: Nu este sigur că acei copii ar fi bolnavi, că nu ar fi imuni la bolile pe care ingineria genetică le-a învins deja...

Avocata: Dar nu e sigur nici că ei ar fi imuni! Ce facem? Ne jucăm cu viața oamenilor? Oare cât valorează viața unui om? Cine își permite să se joace cu așa ceva? Cine își asumă riscul unor îmbolnăviri, al suferinței cauzate de niște boli pe care omenirea le-a învins deja?

Georg Adamson: În mod normal ar trebui să și-l asume părinții...

Avocata: Iar părinții, oameni entuziaști și iresponsabili, ca dumneavoastră, se vor baza pe relatările cuiva care într-o zi s-a plimbat pe malul unui lac și i s-a părut că vede un copil sănătos, fără semn... Și își vor asuma un risc, pe care de fapt îl vor plăti copiii, concepuți pe cale naturală fără să li se ceară acordul, evident. Copii față de care Federația Europeană este responsabilă, înțelegeți?! Scrie în primele articole din Constituția Europeană că statul trebuie să protejeze viața și drepturile cetățenilor săi, inclusiv ale generațiilor viitoare!

Moment de tăcere.

Avocata: Acum înțelegeți despre ce e vorba?

Georg Adamson: Da, înțeleg. Dar nu știu ce ar trebui eu să fac. Cu ce am greșit când am relatat, de bună credință, ceea ce cred că am văzut acum câteva săptămîni? Aceste lucruri trebuie verificate...

Avocata: Da, așa e. Și cât timp credeți că durează și cât de sensibile și îndelungate ar fi procedurile prin care s-ar verifica dacă putem reveni în siguranță la reproducerea naturală? Aici nu e vorba de distracție, de libertate, de sex. E vorba de viața cetățenilor planetei noastre, înțelegeți?! Dacă ceva merge rău, cine răspunde? Răspundeți dumneavoastră? Răspundeți pentru miile de vieți care ar putea fi schilodite dintr-un entuziasm iresponsabil?

Georg Adamson (cu capul plecat): Nu...

Avocata: Credeți că libertatea dumneavoastră de exprimare este mai importantă decît dreptul la sănătate, la viață chiar, al altor oameni? Credeți că Federația Europeană poate să-și ignore responsabilitatea față de propriii cetățeni și față de cetățenii celorlalte state, doar pentru a vă lăsa pe dumneavoastră să spuneți ce vă trece prin cap?

Georg Adamson tace, cu capul în mîini, cu privirea în jos. Avocata îl privește. După cîteva minute:

Georg Adamson: Înțeleg ce spuneți. Îmi pare rău pentru cele întîmplate. Pur și simplu nu am avut în vedere toate implicațiile. M-am bucurat când am văzut acel copil și am crezut că e un motiv de bucurie pentru toată lumea. Dar ce aș putea face acum ca să nu mai fie problema asta, să nu mai existe riscurile despre care vorbeați? Dacă nu aș mai vorbi cu nimeni despre copilul pe care ... mi s-a părut că îl văd... Dacă nu aș relata nimănui acest incident? Credeți că atunci aș fi eliberat și lucrurile ar intra în normal?

Avocata (după un moment de gîndire): Dacă aceasta este atitudinea dumneavoastră sinceră, cred că e posibil să obținem o achitare. Mă bucur că ați înțeles toate aspectele problemei și că ați decis să fiți responsabil. Eu voi susține cauza dumneavoastră și voi cere să fiți achitat! Însă aveți grijă ce spuneți de acum înainte! Cuvintele noastre ne determină viața!

Georg Adamson: Vă mulțumesc!

Cei doi se ridică și își dau mâna:

Avocata: La revedere! Mult succes!

Georg Adamson: La revedere!

Cortina

Scena 3

Același decor ca în Scena 1. La masa din dreapta stau inculpatul și avocata. Între masa procurorului și a inculpatului, în fundal, sînt cei doi gardieni.

Anunț în sistemul audio al sălii de judecată: Se declară deschisă ședința din 14 iulie în dosarul P3.802/SE/2151 aflat pe rolul Instanței Regionale Linköping. Sînt prezenți doamna judecătoare Gudrun Unnsdóttir, domnul procuror Peter Sturluson, inculpatul Georg Adamson și doamna avocat Susan Gustafson.

Judecătoarea: Domnule procuror, aveți cuvîntul!

Procurorul: Doamnă judecător, poziția procuraturii a rămas neschimbată de la precedenta ședință. În baza materialului probator administrat în cauză, Procuratura Regională Linköping consideră că inculpatul Georg Adamson s-a făcut vinovat de încălcarea articolului 47 din Legea Informațiilor Publice coroborat cu articolul 326 din Codul Penal al Federației Europene și prin urmare propune o sancțiune privativă de libertate, a cărei durată o lasă la aprecierea instanței, precum și suspendarea dreptului la comunicare al inculpatului în chestiuni ce privesc speța din dosar.

Judecătoarea: Vă mulțumesc, domnule procuror! Doamnă avocat, care este poziția părții pe care o reprezentați în acest dosar față de învinuirile aduse de procuratură?

Avocata: Onorată instanță, inculpatul își recunoaște vinovăția, înțelege gravitatea faptelor sale și regretă în mod sincer cele întîmplate. Pe durata colaborării mele cu inculpatul am constatat buna sa credință, faptul că a comis faptele de care este acuzat în condițiile necunoașterii legii și fără să înțeleagă toate implicațiile. Cetățeanul Georg Adamson dorește ca de acum înainte să colaboreze cu autoritățile de stat în această problemă și se angajează să nu mai comunice incidentul relatat anterior. În aceste condiții considerăm că o măsură punitivă nu se mai justifică și nu mai este necesară, scopul urmărit de o pedeapsă precum cea solicitată de procuratură fiind deja atins în decursul desfășurării acestui proces. Pe cale de consecință, inculpatul, prin apărătorul numit, solicită achitarea sa în acest proces, angajîndu-se să nu mai repete faptele pentru care a fost incriminat în această cauză.

Judecătoarea: Am înțeles. Vă mulțumesc! Aș dori să aflu și în mod nemijlocit de la inculpat care este poziția sa actuală în cauză. Cetățene Georg Adamson, confirmați cele spuse de doamna avocat Susan Gustafson?

Georg Adamson: Onorată instanță, confirm cele afirmate de doamna avocat. Am înțeles că am greșit când am comunicat public ceea ce am văzut – *sau ceea ce mi s-a părut că am văzut* – în ziua de 13 iunie anul curent, în loc să comunic aceste lucruri autorităților, pentru a fi verificate. Regret fapta comisă și sper că ea nu a avut urmări grave pentru societate, pentru persoane private sau pentru autorități. Mă angajez să nu mai relatez nimănui cele văzute în 13 iunie pe malul Lacului Roxen.

Judecătoarea: Am constatat pe toată desfășurarea procesului o atitudine sinceră din partea dumneavoastră, ceea ce este de bun augur. Vă rog să-mi spuneți ce veți face dacă autoritățile vă vor cere să le relațiți evenimentele pe care susțineți că le-ați trăit în data de 13 iunie anul curent?

Georg Adamson: Voi colabora cu ele și le voi spune întocmai ceea ce am văzut.

Judecătoarea: Și dacă terțe părți, să zicem, oameni de știință sau alte persoane interesate de acest caz, vă vor cere amănunte despre incidentul de la Lacul Roxen?

Georg Adamson: Le voi spune cu bună credință doar ceea ce am văzut. Sau mi s-a părut că am văzut.

Judecătoarea: Vă mulțumesc! Nu mai am alte întrebări.

Anunț în sistemul audio al sălii: Instanța deliberează.

Lumina scade în intensitate.

Scena 4

Același decor, aceleași persoane ca în Scena 3

Anunț în sistemul audio al sălii: Vă rugăm să vă ridicați pentru pronunțarea sentinței.

Cei prezenți se ridică în picioare.

Judecătoarea: Pe rolul instanței este pronunțarea sentinței în dosarul P3.802/SE/2151 deschis la Instanța Regională din Linköping, în care inculpatul Georg Adamson este acuzat de încălcarea articolului 47 din Legea Informațiilor Publice coroborat cu articolul 326 din Codul Penal al Federației Europene. Instanța constată din materialul probator administrat că inculpatul se face vinovat de faptele imputate de procuratură. Prin avocatul desemnat precum și în mod direct, inculpatul recunoaște și regretă faptele comise. În apărarea sa, inculpatul menționează necunoașterea legii și buna credință. Instanța respinge argumentul necunoașterii legii, care nu exonerează pe nimeni de răspunderea penală. În ceea ce privește buna credință a inculpatului, instanța a putut constata că pe tot parcursul procesului acesta a avut o atitudine corectă, sinceră. Parametrii fiziologici înregistrați în timpul audierilor, dar și al interacțiunii acestuia cu avocata desemnată și reprezentantul procuraturii, indică faptul că cetățeanul Georg Adamson nu a manifestat niciodată un comportament simulat.

Inculpatul se angajează declarativ să nu mai comunice aspecte ce țin de evenimentul ce a dus la deschiderea acestui dosar, dar instanța a concluzionat, pe baza atitudinii acestuia din timpul

procesului și a răspunsurilor date la audierea din 14 iulie 2151, că nu se poate prezuma cu certitudine că inculpatul va omite să mai facă declarații către terți privind evenimentul din 13 iunie anul curent, de pe malul Lacului Roxen.

Ținând cont de toate aceste aspecte, în baza probatoriului administrat și în temeiul legislației penale a Federației Europene, având în vedere principiul fundamental al precauției și responsabilității statului pentru bunăstarea publică, instanța îl condamnă pe cetățeanul Georg Adamson la o pedeapsă privativă de libertate cu o durată de zece ani, care va fi executată în cadrul facilităților penitenciare din Linköping. Inculpatului i se suspendă dreptul la comunicare în cauza care face obiectul prezentului dosar, sub sancțiunea prelungirii pedepsei privative de libertate în cazul încălcării acestei interdicții.

Prezenta sentință poate fi revizuită la cererea inculpatului, dar nu mai devreme de trecerea unui an, în cazul în care se va constata fără nici o urmă de îndoială că inculpatul și-a schimbat fundamental atitudinea și nu va mai comunica cu nimeni în afara autorităților statului, în nici o circumstanță, referitor la evenimentul din 13 iunie 2151. Cheltuielile de judecată, inclusiv onorariul avocatului desemnat, vor fi suportate de stat. Sentința este definitivă și va fi dusă la îndeplinire imediat.

Georg Adamson este vizibil afectat de sentință. Se uită șocat spre avocată. Aceasta îl privește compătimitoare, și ea uimită de sentința pronunțată.

Avocata (încet): Îmi pare rău.

Gardienii se îndreaptă spre Georg Adamson și îi fac semn să îi urmeze. El face câțiva pași spre ieșire, încadrat de gardieni. După doi metri se oprește și se întoarce spre judecătore.

Georg Adamson (cu vocea gătită de emoție și șoc): Doamnă judecătore!

Gardienii vor să intervină, fac gestul de a-l lua de braț.

Georg Adamson: Onorată instanță, vă rog! Am o întrebare.

Judecătore (către gardieni): Lăsați-l! (Apoi, către Georg Adamson) Da, spuneți!

Georg Adamson: Vă rog să-mi permiteți să vă întreb ceva.

Judecătore: Spuneți, vă rog!

Georg Adamson: Ce s-a întâmplat cu copilul de la Lacul Roxen?

Judecătore (indiferentă): Situația de la Lacul Roxen a fost rezolvată deja.

Georg Adamson stă câteva clipe, încercând să înțeleagă cele spuse. Apoi, îngrozit, devastat, își ridică încet mâinile, acoperindu-și fața.

Georg Adamson: Nu! Nu se poate! Nu se poate...

Se prăbușește în genunchi, cu fața spre pământ.

Cortina